

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1902.

Leto III.

Pomladno jutro.

Sredi trate ob potočku
zvonček lahko je zadremal,
a nad njim v meglici bel
plavala je črna noč.

In skoz trudno noč kot angel
je priplula k zvončku pomlad
in nebeške, sladke sanje
dahnila je v njega cvet.

Tam na mahu je odela
se z dehtečim, rosnim cvetjem,
tam na mahu tiho, sladko
blažen je objel jo sen . . .

Aj, ko jutra žarek zvončka
z dihom toplim je prebudil:
to se zvonček je začudil,
ko je vesne vzrl obraz!

Pa zazvonil je tja v jutro:
„Oj, vstanite, mlade rože!
Ah, ve ptičke, drobne ptičke,
vesna k meni je prišla!“

Na poljani so začule
cvetke mlade to zvonjenje,
pa v radosti so pustile
domke tesne pod zemljo.

In priklile so vrh zemlje
in očesca vprle v vesno,
a iz čašic nežnih plaval
vonj sladak je pod nebo . . .

V gozdu ptičke so začule
zvončka blaženo zvonjenje,
pa v radosti so pustile
temo mračno gozdnih senc.

Bratec, to je bila sreča,
ko so rože, ko so ptičke
s spevom sladkim ob potočku
vesni se poklanjale!

S solnčnim žarkom je smehljaje
svetlo jutro šepetalo:
„Glej, no glej, ti jasni žarek,
ptičke vse so sem prišle!“

Le golobček mlade Marte
sem iz mesta ni priplaval,
da v pozdrav z gruljenjem sladkim
vesno svojo počasti.“

„„Veš li, jutro, zdaj golobček
dremlje pri zaspanki Marti
tam ob posteljci in sanja,
da v nji vesna zlata spi.“““

Aj, kako se je smejala
svetlo jutro ob potočku!
Aj, kako veselo plulo
sonce je nad zemljico!

Cvetko Slavin.